

med omfattende bombninger og helikopteran-greb, som vi i øvrigt lige har set USA gøre, fordi det kan få endnu flere irakere til at tilslutte sig kampen mod USA. Det samme kommer til udtryk i Berlingske Tidende den 20. november, hvor man citerer en artikel i USA Today, der har taget pulsen på den amerikanske hærs kendskab til sine modstandere i Irak:

»Svaret var chokerende. De amerikanske militærfolk, efterretningsfolk og politifolk siger rent ud, at en stadig bedre organiseret guerilla ved langt mere om de amerikanske styrkers bevægelser og svagheder, end amerikanere ved om guerillaen.«

Denne situation fik USA's cheffadministrator Paul Bremer til at rejse til USA for at få billigelse fra Bush til at fremskynde planerne om at overdrage mere indflydelse til irakerne, uden at USA selv slipper tøjlerne. Ifølge Financial Times den 17. november sagde Bremer:

»Vores tilstedeværelse her vil ændre sig fra en besættelse til at være inviteret tilstedeværelse.«

Hvordan kan han vide, at der vil blive tale om en inviteret tilstedeværelse? Selvfølgelig fordi USA stadig bestemmer.

Selv om regeringens svar, da vi behandlede B 1, rent ud sagt ikke rummede nogen mening om USA's kommercielle udnyttelse af Irak, kan det jo godt tænkes, at de menige irakere har det. Det er trods alt deres land og deres fremtid, det handler om. Den amerikanske administration har favoriseret USA's egne selskaber og arbejdskraft og er gået uden om de lokale folk, og det er denne uforstandige praksis, som gør, at Herbert Pundik den 2. november skriver i Politiken:

»Amerikanerne er gået langt med at genopbygge Irak, som om der ikke fandtes kvalificerede irakere. Irakerne bliver kun i begrænset omfang inddraget i den amerikanske planlægning af deres lands genopbygning. Irakiske ingeniører er arbejdsløse, mens besættelsesadministrationen importerer amerikanske ingeniører til en løn, der er ti gange større, end det koster at ansætte en iraker.«

Det burde være ABC for alle politikere og regeringer, at en dårlig praksis på det sociale, politiske og økonomiske område også er en afgørende faktor, når det gælder om at bekæmpe en guerilla, specielt hvor der er tale om et land som Irak. Titusindvis af folk har haft et job og været privilegerede under det gamle styre, men den amerikanske besættelsesmagt begyndte f.eks. med at opløse og hjemsende hele den irakiske hær, så masser af soldater og officerer mistede

deres job, og man behøver jo ikke at være tilhænger af Saddam Hussein for at være utilfreds med det.

Kl. 10.15

Men alt dette forholder regeringen sig ikke til i det, der er lagt frem. Det virker, som om det ikke er noget, der er specielt vigtigt for regeringen, og derfor er risikoen ved at sige ja til forslaget, at danske soldater bliver inddraget i en konflikt. På trods af alle FN-mandater, på trods af alle vedtagelser i Sikkerhedsrådet og på trods af alt, hvad der ellers kan gøres på det internationale plan, vil der være en konflikt, hvor man på den ene side har f.eks. Al-Qaedafolk, Saddam Hussein-tro folk, kriminelle, der blev løsladt af Saddam Hussein, og et stadig stigende antal irakere, som er utilfredse med besættelsen og de konsekvenser, den får for dem, og på den anden side en amerikansk administration, der vil bestemme over Irak og vedblive med at bestemme over Irak. Vores opfattelse er, at danske soldater ikke skal risikere at komme til at stå mellem de to parter.

Jann Sjørnsen (KD):

Kristendemokraterne kan støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Som bekendt var vi imod dansk deltagelse i Irakkrigen, fordi den fandt sted uden et klart FN-mandat. Men efterfølgende, da krigen, om jeg så må sige, var udkæmpet, har vi støttet, at Danmark yder et militært bidrag til den stabiliserings- og genopbygningsindsats, der er helt nødvendig i Irak. Danmark har som et af de få lande, der tog aktiv del i krigen, også et særligt ansvar, og det vil vi tilslutte os uanset vores grundlæggende holdning til krigen, som er kommet til udtryk ved flere debatter her i Folketinget, senest i går i forbindelse med forespørgselsdebatten.

Situationen i Irak har både sine lyse og sine mørke sider. På den lyse side tæller, at der absolut er sket fremskridt for den civile befolkning, som har fået forbedret bl.a. forsyningssituationen, men på den mørke side tæller bestemt også de stadig flere angreb af terrorlignende karakter, som finder sted i Irak og ikke kun i Bagdad.

Det er en meget kompliceret situation, som også stiller krav til de soldater, der udsendes, og for os er det vigtigt, at de danske soldater, som er udsendt, og som skal bidrage til stabiliserings- og genopbygningsindsatsen, er veludrustede og også får den nødvendige politiske opbakning, som Folketinget kan give dem med en